

חלב עבה
רקפת וינר עומר

עד מאה ועשרים
רקפת וינר עומר ואסי משולם

גלריה רו-ארט
10.1 – 15.2.2025

גלריה נולובז
10.1 – 8.2.2025

RAWART
GALLERY

תערוכה

אוצרת: הילה כהן-שניידרמן
ייעוץ תאורה: עומר שיוף

אובייקטים: שרון פרידה [עמ' 7, 12-13, 19, 22
(ימין), 24-25], מאיה דונייק וליאם אשר [עמ' 5,
8, 22 (שמאל), 24-25], גיא פסטל [עמ' 16]

צוות גלריה רו-ארט: שמעון בן שבת, עינת גרינברג,
דני גולדשלגר, איציק חרוש

תערוכה

אוצרת: שלומית ברזיר
בניית אובייקטים: צוף בן דוד ויניב דריי
(עמ' 28-29) הדסה מרום (לא מתועד)

אסיסטנטים

מאיה דונייק, ליאם אשר, מקס פרידמן,
נועה קורניק, הדסה מרום, נעם עמר

קטלוג

קונספט, עיצוב והפקה: נועה שורף
צילום: דניאל חנוך

עריכה לשונית: ספרא נמרוד

עריכת פרטי עבודות וקרדיטים: עדי ארגוב

תרגום לאנגלית: דודי וולקובסקי

הכנת דימויים לדפוס: ארטסקאן

דפוס: ע.ר. הדפסות בע"מ, תל-אביב

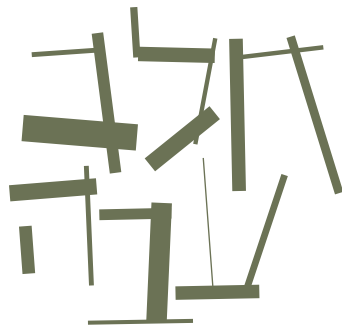
תודות מיוחדות ואהבה רבה

לקולגה האהוב שרון פרידה שעזרתו הנדיבה עשתה
הבדל רב. למאיה דונייק המוכשרת והמקסימה
שניהלה בתבונה רבה את כל הקשור בהכנות
לתערוכות. לעדי ארגוב האהובה על העזרה בפרטים
הקטנים במהלך הדרך. לכל החברים והאמנים
הנהדרים שעבדו בסטודיו במסירות כאסיסטנטים.

להילה כהן-שניידרמן ושלומית ברזיר שאצרו את
התערוכות וליוו אותן במקצועיות וחוכמה. לאסי
משולם שותפי היקר ליום ההולדת ולתערוכה הזוגית
בנולובז. מחכה כבר לעשור הבא... וכמובן לשמעון
בן שבת מגלריה רו-ארט על ליווי צמוד ומסור ועל
חברות. תודה לכולכם.

הקטלוג חלב עבה מוקדש למשפחתי האהובה:
בני היקר והאהוב תומי (תום עומר), זוגתי הנהדרת
אפרת (טולקובסקי), אבי יהודה וינר ז"ל, אמי רבקה
וינר תברל לחיים ארוכים, אחיותיי הדס חסיד ולילך
רג'ינאנו ומשפחותיהן ובמיוחד לאחייני האהוב איתי
רג'ינאנו שנפצע קשה בקיץ האחרון במלחמה ברפיח
ומשתקם לשמחתינו בצעדים מרגיני לב.

רקפת וינר עומר

“כשהאדם במצוקה, אלוהים שולח לו כלב”

אלפונס דה למרטין; מתוך: 'Dogman', מאת לוק בסון

סדרת העבודות המכונסת תחת הכותרת "חלב עבה" של רקפת וינר עומר נטועה, כביכול במקום אחר ובזמן אחר. ניחוח של בורגנות צרפתית מתחילת המאה ה-20 נודף ממנה: לחם עמוס בחמאה, תפנימים של בארים, חדרי מלון, בתי קפה, אופרה. הדמויות מעוננות כקצפת, על פניהן חיוך מריר כעוגיה, עיניהן רדופות. מערכת העיכול עובדת שעות נוספות אל מול העבודות ההדוניסטיות, השיכורות או השבעות למראה. קו המתאר המשרטט את תוכנן הוא ילדי-בלהי, כאילו הן לא בדיוק מעוניינות לפגוש את המציאות, על אף שהן שרויות בה. הן מוכנות כקולאז מתגשש של טקסטורות ורקעים בצבעים דהים, שום אור אינו חודר אליהן - פלטה דחוסה של ירוקים, חומים וורודים אטומים, גם הזהב מתפקד בן אך כציפוי. הצבעים כבדים כידידיו של איכר רוסי החופר באדמה הקפואה כדי להוציא תפוח, וכל שנדמה לאור בדימוי הוא אותה חמאה ענוגה, דשנה ושמנה להחניק.

וינר עומר היא ציירת, אך בתערוכה הנוכחית מתחוללת סביב עבודותיה תנועה פיסולית. כל עבודה זוכה לכן-ציור ייעודי לה, המחזיק את הציור ומחדיר לו הגיון של פסל - גוף דו-ממדי המבקש להנכיח עצמו בשלושה. זהו לא בדיוק פדסטל אלא יותר פרוטזה; משפחת פרוטזות הבנויות מקרשים משומשים של בנייה ופיגומים שהושלכו לאחר מעשה. אמצעי תצוגה חסרי יציבות, רגל גדועה, עין חסרה, סדוקים, חשופים, כמו יצאו מציור של אוטו דיקס, הלומי קרב. המפגש המשונה בין מציאות בורגנית קודרת, הטובעת בבועות האמבט, עם כנים מכמירי לב - יש בו משהו מעורר תקווה. זהו ציור נדיב שמתעקש לתת את מה שיש בו, למרות שלא ממש ברור אם נותר משהו שמסוגל לקבל. זהו ציור של ציירת שפעולת הציור מהווה את שגרת יומה. לא משנה מה קורה בעולם, הציור ממשיך להצטייר, כמעין התעקשות לקיים את אותה מערכת יחסים תשתיתית בין אמנות לבין העולם המבוססת על מתן עדות.

כמעט כל הציורים המוצגים בתערוכה ממוקמים בתוך חללי פנים. פנים שאינם ביתי. פנים שהוא חוץ. הציירת נסעה הרחק, אך בכל מקום היא רואה את אותם הרפאים. סגנון הציור של וינר-עומר משתייך לז'אנר 'הציור הרע'

(Bad Painting), ציור אקספרסיבי הנותר נאמן לביטוי הרגשי בתוך חווית המציאות האישית, ומבקש לקיים חווית חופש של קו השמור רק לילדים. אך מהו ציור רע היום? מה זה אומר ציור שמקפל לתוכו את הרוע, שרואה את הרוע המצוי בדמויות המצויירות בו? דמויות שהן אנשים בעולם. סתם אנשים בעולם. הציור של וינר עומר מסתובב בעולם, אוכל ושותה, פוגש אנשים, מתבונן בכלבים, קורא ספר, ישן, מסתבן, מסתכל מהחלון, מעכל ומתעכל, שבע ונשאר רעב. כמו מבקש "באר חלב באמצע עיר"¹.

הילה כהן-שניידרמן

ינואר, 2025

1 מתוך שירו של חזי לסקלי "שירה".

- במסעדה של טים ראו
2024, שמן, עלי זהב, עט,
דיו וספריי על בד ועט על הקיר,
60x50 ס"מ
- בְּרָקִי
2024, שמן, ספריי, דיו, עט, פסטל,
גירי שמן, עלי זהב ופיגמנט על בד
ומסגרת עץ 40x30 ס"מ
- בר במלון 1
2024, שמן, גירי פסטל, גירי שמן,
עט, טושים, דיו ועלי זהב וכסף על
בד, קונסטרוקציה עץ מטופלת,
100x70 ס"מ
- מראה הצבה בגלריה רו־ארט
5-4 Installation view, Raw-Art Gallery
- דרינק 2
2024, שמן, ספריי, עלי כסף וזהב,
עט, דיו, גירי שמן, פסטל, צבעי מים
יפניים על בד וקונסטרוקציה עץ
מטופלת, 100x70 ס"מ
- גינה
2023, שמן ודיו על בד
וקונסטרוקציה עץ מטופלת,
30x40 ס"מ
- דרינק 1
2024, שמן, ספריי, עלי זהב
וכסף, גירים ודיו על בד
וקונסטרוקציה עץ מטופלת,
70x100 ס"מ
- גינה ו־נשים יושבות
13-12 Gina and Two Women Seating
- 1 At Tim Raue's Restaurant
2024, oil, gold leaf, pen, ink,
spray on canvas and pen on
the wall, 60x50 cm
- 2 Baraki
2024, oil, spray, ink, pen, pastel,
oil chalk, gold leaf, pigment on
canvas and wood frame, 40x30 cm
- 3 Bar at Hotel 1
2024, oil, pastel chalks, oil chalks,
pen, markers, ink, gold and silver
leaf on canvas and treated wood
construction, 100x70 cm
- 7 Drink 2
2024, oil, spray, silver and gold leaf,
pen, ink, oil pastels, pastel, Japanese
watercolor paints and treated wood
construction, 100x70 cm
- 8 Gina
2023, oil and ink on canvas
and treated wood Construction,
30x40 cm
- 11-10 Drink 1
2024, oil, spray, gold and silver
leaf, chalk, and ink on canvas
and treated wood Construction,
70x100 cm

A=A 2023, שמן, דיו, עט וספריי על בד וקונסטרוקצית עץ מטופלת, 50x35 ס"מ	15	A=A 2023, oil, ink, pen, spray on canvas and treated wood construction, 50x35 cm
A=A 118x195x84 ס"מ (הצבה) מראה הצבה בגלרייה רו־ארט	16	A=A 118x195x84 cm (installation) Installation view, Raw-Art Gallery
ירח באופרה 2024, שמן, פסטל, עט, דיו וספריי, 70x100 ס"מ מראה הצבה בגלרייה רו־ארט	21-20	Moon at the Opera 2024, oil, pastel, ink, pen, and spray, 100x70 cm Installation view, Raw-Art Gallery
מראה הצבה בגלרייה רו־ארט	22	Installation view, Raw-Art Gallery
מלון 2 2024, שמן, ספרי, פסטל, גירי שמן, עלי כסף וזהב, עט ודיו על בד ומסגרת עץ מטופלת, 100x70 ס"מ	27	Hotel 2 2024, oil, pencil, pastel, oil chalk, silver and gold leaf, pen and ink on canvas, and treated wooden frame, 100x70 cm
שליחים 2024, ספרי זהב, גירי פסטל על לוח עץ קונסטרוקצית עץ מטופלת, 40x70 ס"מ (ציור) 180x180x180 ס"מ (הצבה)	29-28	Messengers 2024, oil, spray, ink, pen, chalk, and gold leaf on wood 40x70 cm (painting) 180x180 cm (installation)

it's got even though it is unclear if there is still anyone who is able to receive. These are paintings of a painter whose daily routine is the act of painting itself. No matter which way the world turns next, the painting never stops insisting to preserve the same basic relationship between art and the world – to give testimony.

Nearly all the works in the exhibition depict an interior space. An interior that is not domestic. An exterior interior. The artist has traveled far and wide but sees the same ghosts everywhere. Viner Omer's art style belongs to the 'bad painting' genre, an expressive approach that remains faithful to the artist's emotions within their personal experiences where the lines are free in a way reserved only to a child's drawing. But what does 'bad painting' mean today? A painting that encapsulated the badness that envisions the 'bad' in every figure portrayed? These figures are real people, just normal people in the world. Viner Omer's painting travels around the world, eating and drinking, meeting people, looking at dogs, reading a book, sleeping, taking a bath, looking out the window, digesting and getting digested, satisfied yet still hungry. As if it's asking for "a well of milk in the middle of a city."¹

Hila Cohen-Schneiderman

January, 2025

1 From the poem "Poetry," by Hezy Leskly

This series of works by Rakefet Viner Omer, consolidated under the title “Thick Milk,” is allegedly rooted in a different time and place. A scent of early 20th-century French bourgeoisie wafts from it: bread laden with butter, bar interiors, hotel rooms, cafes, the opera. The figures are cloudy as whipped cream, their faces bitter as a cookie, and their eyes are haunted. The digestive system works overtime in the face of these hedonistic, drunken, or seemingly satiated images. The very outline of these works is childish yet haunted, resisting to face reality though they are immersed in it. They are constructed as a collage of clashing textures and dull colored backgrounds allowing no light to penetrate – a dense palette of greens, browns, and pinks, where even the gold is merely a coating. The pigments are as heavy as the hands of a Russian farmer digging through the frozen earth to pull out a potato, and all that appears to be light in the image is the tender butter, rich and suffocating.

Viner Omer is a painter, but in the current exhibition, a statuesque movement appears to engulf her works. Each painting is displayed on a designated easel which holds it and infuses it with the logic of a statue – a two-dimensional object aspiring to present itself as a three dimensional one. Not so much a pedestal but more of a prosthesis, a family of prostheses built from used construction and scaffolding planks discarded after the fact. Unstable display devices – an amputated leg, a missing eye, cracked, exposed, as if they came out of an Otto Dix painting, shellshocked. The odd encounter between a gloomy bourgeois reality, drowning in bubble-bath, and the heart-wrenching appearance of the easels has a hope-evoking quality. This is a generous style of painting, which insists on giving everything

When man is in trouble, God sends him a dog

Alphonse de Lamartine, from Luc Besson's Dogman

Rakefet Viner Omer

THICK
MILK